

stændig Personlighed, at hun beholder sit eget Navn; men ligger der nu ikke ogsaa en Uret mod Kvinden i, at det saa udelukkende er Manden, der giver Barnet Navn? Hvorfor kunde det Ønske ikke ogsaa opstaa i en Kvinde at kunne fortsætte den Slægt, hun hører til, og som hun ærer og elsker?

Hvor ofte hører man ikke den urigtige Sprogbrug, at en Slægt uddør, naar der i Virkeligheden skyder kraftige Skud, blot paa Spindesiden. Og saa lidet tænker man sig, at en Kvinde kan fortsætte Slægten, at man har ladet mange ypperlige danske *Navne* uddø, skønt Slægten fortsættes ved Kvinder, hellere end at lade Slægten tage Kvindens Navn.

Er den Tanke saa umulig, at to Mennesker, som vilde indgaa Ægteskab, hvis Kvindens Slægt var ved at uddø paa Mandssiden, da enedes om, at Børnene skulde bære Hustruens Navn, og meldte dette til Øvrigheden?

Man vil sikkert indvende, at der maa være *Een*, hvis Navn Børnene *altid* skulde bære, enten Faderens eller Moderens. I denne Regel er der skudt Bresche ved § 5 i „Lov om Navneforandring“, som siger: „Denne Navneforandring (at Hustruen genoptager det hende som ugift tilkommende Navn) kan omfatte Hustruens Børn osv.“ — Her have vi altsaa et Tilfælde, hvor Hustruen giver Børnene sit Navn; men hvorfor skulde Forældrene absolut være *skilte*, før dette kan finde Sted?

Et Tilfælde er der, hvor Kvinden ogsaa kan give sit Barn sit Navn, nemlig naar der er Skam ved det, naar Barnet er født udenfor Ægteskab. I Familieretten, Side 302, staar: „Det uægte Barn maa *ikke uden Faderens Tilladelse bære dennes Familienavn* eller noget af hans Fornavn dannet Tilnavn, men erholder efter Moderens Valg hendes eget Tilnavn eller et passende efter hendes Fornavn eller Barnets Fødested dannet Navn“. Det er en Bestemmelse, som er i Slægt med Code Napoléons berygtede Paragraf „la recherche de la paternité est interdite“.

Kan man faa et bedre Bevis for, hvor svært det er at give Love for andre og varetage deres Tarv? Loven byder, at Barnet tager Faderens Navn. Lad dette saa gælde baade de Børn, der ere fødte i Ægteskab og udenfor Ægteskab, og lad der i begge Tilfælde være aabnet Forældrene Udvej til undtagelsesvis at lade Barnet faa Moderens Navn.

Nykøbing F., den 26. August 1904.

A. Stampe-Feddersen.

Denne artikel er taget fra Berl. Tid., hvis retskrivning for nemheds skyld er benyttet i stedet for fru St. F.s egen.

Upsala-Liv

mellem kvindelige Studenter.

Antallet af kvindelige Studenter i Upsala var ikke mere end et Dusin i hele Tidsrummet 1872—80; i Slutningen af 1880 steg Tallet til femten. Det skete ikke sjældent i den Tid, at en studerende ung Pige holdt sit Indtog i Universitetsbyen under Beskyttelse af sin Fader, som gik med hende til Rektor Magnifikus, og hvem hun nu ellers havde at melde sig til. Naar saa Faderen forlod hende og hun skulde vandre fremad paa Videnskabens Vej, var den første Vanskelighed, der mødte hende, Mangelen paa Kammerater. De femten unge Piger var sædvanlig installerede som Kostgængere i femten forskellige Hjem, for det meste hos Præstenker, hvoraf der altid har været en Mængde i Upsala. Den oprigtige Velvilje, hvormed man der behandlede, kunde ikke erstatte Kammeratlivet, og desuden fremtraadte den ofte — maaske som Følge af hemmelige Instrukser fra den omhyggelige Fader — i Form af moderlige Advarsler mod at blive radikal og emanciperet som de andre fjorten. Naar senere undertiden de femten kom sammen og udvekslede deres første Indtryk, kunde det vise sig, at de alle havde faaet den selv samme Advarsel. Og kom man saa vidt, at man gjorde Erfaringer paa Studenterballer, opdagede et Par af os ikke sjældent, at den samme Kavalier i de samme Udtryk havde revet ned paa de øvrige kvindelige Studenter, men lovprist hende, der i Øjeblikket var hans Dame, som en Kvindelighedens lysende Undtagelse fra Regelen.

At Mistilliden ikke indskrænkede sig til Upsala, derom vidner for Resten adskilligt i Kvindelitteraturen omkring 1880. Tænk blot paa Fru Lefflers lidet tiltalende, ubetydelige og samtidig docerende kvindelige cand. phil. i „En Sommersaga“, eller den flirtende Studentinde i Ernst Ahlgrens „Moderen“ eller Fru Nybloms Karrikatur af en saadan i en lille Piece, som jeg har glemt Navnet paa. Man blev helt forbavset, naar en Forfatter værdigedes at give et sympatetisk Billede af en kvindelig Student, som f. Eks. Gerhard Hauptmann gør i „Einsame Menschen“. Naturligvis vil jeg ikke nægte, at vi fra mange Sider, ikke mindst i Professorkredse i Upsala, nød megen Venlighed, men den iøjnefaldende Mistro fra andre Kanter var det umuligt at se bort fra.

Hvad var Grunden til den almindelige Mis-